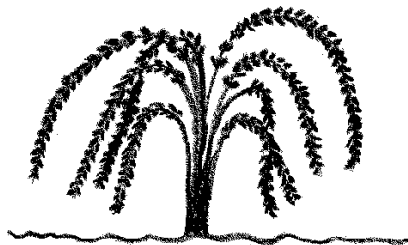

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๔๒

จงเป็นดั่งต้นข้าวที่เติบโต

วันนี้...พี่อาร์พันธุได้พาคุณยายไปตรวจ
สุขภาพประจำปี ที่โรงพยาบาลวิภาวดีรังสิต
ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตามไปด้วย ไปถึง
โรงพยาบาลเวลา ๐๘.๐๐ น.

พอรถของคุณยายมาถึงด้านหน้าประตู
ของโรงพยาบาล ก็มีบุรุษพยาบาลเข็นรถเข็น
มาเทียบกับรถของคุณยาย

พี่อาร์พันธุซึ่งนั่งอยู่เบาะด้านหลังของคุณยายก็ลงจากรถ เพื่อไปเปิดประตูรถให้คุณยาย แล้วค่อยๆ พยุงคุณยายให้เดินมาถึงตรงจุดที่รถเข็นจอดอยู่

พอมาถึงรถเข็น คุณยายก็ยกมือขึ้นพนม แล้วก็พูดกับบุรุษพยาบาลว่า

“คุณ สงสารยายด้วยนะ ยายแก่แล้ว ยายไม่รู้หนังสือ”

บุรุษพยาบาลเห็นคุณยายยกมือไหว้ตนเองเช่นนั้น ก็รีบยกมือไหว้ตอบกลับบ้าง

บุรุษพยาบาลได้เข็นรถพาคุณยายมาถึงบริเวณที่ต้องตรวจวัดความดัน ซึ่งจะมีพยาบาล

ที่ทำหน้าที่ตรวจวัดความดันนั่งประจำโต๊ะรออยู่

คุณยายได้ยกมือพนมขึ้นให้กับพยาบาล
ที่ทำหน้าที่วัดความดันพร้อมกับพูดว่า

**“คุณ สงสารยายด้วยนะ ยายแก่แล้ว
ยายไม่รู้หนังสือ”**

พยาบาลที่ทำหน้าที่วัดความดันเห็นคุณ
ยายยกมือไหว้ตนเอง ก็รีบยกมือของตนเอง
ไหว้คุณยายกลับทันที

พอถึงเวลาที่ต้องไปพบคุณหมอ บุรุษ
พยาบาลได้เข็นรถของคุณยายไปที่ห้องตรวจ
ซึ่งเป็นที่ที่คุณยายต้องเปลี่ยนอิริยาบถในท่านั่ง
เป็นท่านอนบนเตียง พอคุณหมอมาถึงห้องตรวจ

มายืนอยู่ข้างๆ เตี้ยงของคุณยาย คุณยายเห็น
หน้าคุณหมอเท่านั้น มือทั้งสองของคุณยายก็
พนมขึ้นแล้วก็พูดกับคุณหมอว่า

**“คุณหมอ สงสารยายด้วยนะ ยาย
แก่แล้ว ยายไม่รู้หนังสือ”**

จนกระทั่งเสร็จสิ้นการตรวจสุขภาพของ
คุณยาย บุรุษพยาบาลก็ได้เข็นรถพาคุณยาย
มาส่งที่หน้าทางออกของโรงพยาบาล เพื่อจะ
ส่งคุณยายกลับ

พอรถเข็นมาจอดเทียบกับรถของคุณ
ยาย ก่อนที่คุณยายจะขึ้นรถ คุณยายได้หัน
กลับไปหาบุรุษพยาบาลแล้วยกมือขึ้นพนมอีกครั้ง

แล้วท่านก็พูดว่า

**“ให้คุณได้บุญกับยายเยอะๆ นะ
สงสารยายนะ ยายแก่แล้ว”**

ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร แต่ทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกให้แก่คุณยาย แม้จะเป็นหน้าที่ของเขาโดยตรงก็ตาม ต่างก็ได้รับสิ่งที่เท่าเทียมกันจากใจของคุณยาย

คุณยายไม่รู้หนังสือ แต่ดวงใจของคุณยายก็สามารถถ่ายทอดสิ่งที่มีคุณค่าให้คนอื่นได้รับรู้เสมอ

ข้าพเจ้าได้แต่คิดอยู่ในใจว่าทำไมคุณยายต้องทำอย่างนี้กับทุกคนด้วยนะ ได้แต่คิดเป็น

คำถามที่อยู่ในใจตลอดมา ไม่กล้าที่จะกราบเรียน
ถามคุณยายเลย

ณ วันนี้...

แม้ไม่มีคำสอนจากปากของคุณยายอีกแล้ว

แต่ภาพที่ปรากฏให้เห็นในวันนั้น

ยังคงเป็นบทเรียนที่ต้องจดจำตลอดไป

“จงเป็นดั่งต้นข้าวที่เต็มรวง”